

Zanu Yı Yar

– İslamokan17 · 16 Şubat 2026

Zânû-yı Yâr

Rûhumdan dökülür eş'âr, olur âleme envâr
Şeb tâb alır, zulmet kaçır, yanar her sûda envâr

Reşk eyler mihr sana, görse cemâlin ey yâr
Utancından açılmaz güller, kalır bîzâr

Gülzâr-ı nigâhında biter bin gül-i handân
Şehd-âb olur leblerin, içer cân ile efkâr

Çeşminde süzülür aks-i hurşid-i muhabbet
Dem aldım o dem kim koydum zânûna ben serdâr

Sen geldin, erişti cihâna yine fasl-ı bahâr
Nûrun ile pür oldu bu virâne-i dîdâr

Ey ömrümü vakf eylediğim ism-i mübârek
Bir harfın ile dirilir bin cân ile esrâr

Ger vaslın olmaz ise bu âlem-i fânî içinde
Gam yok, oluruz başka makâm içre didâr

Ne cennet ola menzil, ne cehennem ola perde
İsmin anılan yerde kurulur bize dîvâr

Bir lahn-ı sabâda yahut seng üzre yazılmış
Yan yana görünür iki ism ile ikrâr

Âdem ile Havvâ gibi takdîr bizi cem etmiş
Ayırmaz ezelden bizi ne dehr ne a yâr

Koysalar eğer kabrime bin seng-i müzeyyen
Başım yine zânûnda dura, budur âhir karâr

Ayrımasın Allâh o makâm-ı visâl içre beni
Ser zânûndan ayrılırsa ağlar benim efkâr

Not:

âlem → dünya, varlık âlemi
ağyâr → yabancılar, rakipler, sevgili dışındaki kişiler
bîzâr → usanmış, bezmiş
cem → bir araya getirmek, toplamak
cemâl → yüz güzelliği, sevgilinin yüzü
cân → can, ruh, hayat
cihân → dünya, evren
çare / bî-çare → çaresiz
çeşm → göz
dehr → zaman, kader, dünya
dem almak → nefes almak, huzur bulmak, dinlenmek
didâr → sevgilinin yüzünü görme, kavuşma
dîvâr → duvar
dib → alt, dip
efkâr → düşünceler, kederler
envâr → nurlar, ışıklar
eş'âr → şiirler
fânî → ölümlü, geçici
fasl-ı bahâr → bahar mevsimi
gam → keder, üzüntü
gülzâr → gül bahçesi
handân → gülen, mutlu
hurşîd → güneş
hüsn → güzellik
ikrâr → kabul etme, onaylama
lahn → melodî, şarkı
leb → dudak
lutf → iyilik, güzellik, sevgilinin ihsanı
mahv → yok olmak, silinmek
makâm → yer, makam
menzil → varılacak yer
mezâr → mezar
mihr → güneş
müyesser → nasip olan, mümkün olan

müzeyyen → süslenmiş
nigâh → bakış
rahat-ı cân → ruhun huzuru
reşk → kıskançlık
sabâ → sabah rüzgârı
seng → taş
ser → baş
sûz → yanış, acı
vakf eylemek → adamak
vasl → kavuşma
vech → yüz
zânû → diz
zânû-yı yâr → sevgilinin dizi
zıll → gölge